

On üsna loogiline, et üks varakamber võiks asuda keskaegse kiriku võlvide all. Ja kuigi 1980. aastate Poola restauraatorid ehitasid siia niisuguseid vahelagesid, mida muinsuskaitse tänapäeval vistiti püstitada ei lubaks, on hoones alles kaugete aegade hõng. See hõng passib hästi kokku ka Tartu Ülikooli varakambri aaretega. Vaatajale on välja pandud just need kõige põnevamad, kõige ainulaadsemad, kõige erilisemad esemed.

KAOS Arhitektid OÜ sisearhitektid Margit Aule ja Margit Argus võtsid tubadest koosneva madala ruumi ja otsustasid taasluua kullasäras võlvid. Iga aare on esitletud efektse stalaktiidina rippuvas klaasvitriinis. “Siin kuldses toas peaks siililegi peaks selge olema, et tegu on varakambriga,” naerab Margit Aule. “Kerasime meelega pisut vinti üle.”

Kullateema on kontseptuaalne, seepärast on kuldse värviga kaetud varakambri

“Ut capias Magnum parva sub imagine Mundum, Historiam parvus percipe, Magnus eris. **Joachim Grellius, 1650**

“Peetagu meeles ka seda, et uurijad ja asjatundjad ei ole ainult need, kes on kaua aega koolis käinud ja kel on teadmiste kohta paberid käes. Uurimisind hõõgub ka kõige kaugemais metsahurtsikus üle maa, ja kodumaa-armastus ei ole lihtsalegi rahvamehele võõras. **Edgar Kant, 1930**

lagi, kapid ja seinad. Kuldne epovärv katab ka põrandat, kust huviline saab lugeda teadlaste ja ülikooliga seotud suurmeeste mõtteteri. “Tsitaadid on põrandale kantud šabloontehnikas. Tekstid lõigati CNC-masinaga välja ja kanti pihustatava värvi abil põrandale,” räägib Margit Argus.

Suurim sisearhitektuurne dominant on Tartu Ülikooli varakambris moodulitest võlvitud kuldne lagi. “See oli tehniliselt päris keeruline töö,” tunnistab Aule. “Terve meeskond tegeles lae valmistamise ja ülesriputamisega.

“Töö erinevad etapid ja osalised olid omavahel sõltuvuses,” täiendab Margit

Argus. “Näiteks vitriinkapid tuli kinnitada lae vahele.”

Ruumis ringi uudistades jääb domineerima puhas üldmulje – eksponaadid ripuvad õhulistes kappides maapinnast kõrgemal, seega on põrandatasand puhas. Aarded kinnituvad seintele ja lakke. Teise kihistusena heidavad ruumis heljuvad esemed puhastele pindadele ebamaiseid varje.

Tehtule tagasi vaadates tunnistavad mõlemad Margitid, et tegelikult oli selle ruutmeetrite poolest suhteliselt väikese varakambri loomine päris keeruline ülesanne: tuli nuputada, kuidas klaasist kappe vajaliku nurga all lakke riputada, kuidas lae mooduleid kokku panna ja viimistleda

“Maa väiksus ei anna isenesest põhjust eitada tema tähtsust. **Ernst Julius Öpik, 1928**

